

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„Een miljoen wonderen.”

DE BEKENDE DR. VAN ANDEL, DIE MET zooveel zegen sedert jaren in Solo werkzaam is, heeft in September 1931 in een rede te Bandoeng o.a. gezegd: „In den loop van de vijftig jaren, dat de Nederlandsch-Indische Zendingbond bestaat, zijn vele duizenden ten eeuwigen leven ontwaakt. „Lazarus, kom uit!” En de dooden hebben gehoord de stem des Zoons van God. Laat ons de gestorvenen, die tot het eeuwige leven zijn gekomen, niet vergeten! Allen, die in deze halve eeuw op de stem van Gods Zoon zijn ontwaakt en later in Hem zijn ontslapen, zijn glansen van Gods heerlijkheid. En het thans levend geslacht van geloovigen is een bewijs van Gods wondermacht in de opwekking van dooden.... Het miljoen Christenen is thans overschreden. Voorzeker kunnen wij niet oordeelen over het geloof in de harten; over de waarachtigheid der bekeering. Maar indien wij denken aan het kaf onder het koren, mogen wij evenmin vergeten, dat er evengoed buiten de muren der kerk gevonden worden, die daar binnen behooren, als binnen de muren der kerk die daar buiten behooren. En waar wij met een oordeel der liefde allen, die zich als geloovigen aandienen, voor geloovigen houden, verheugen wij ons met groote blijdschap over dit miljoen Inheemsche Christenen. Een miljoen Christenen is een miljoen wonderen. Elke bekeering is een wonder, de hunne evenzeer als de onze. Voorwaar, hier vervult ons met ontroering de heerlijkheid Gods.”

Veelal wordt gewezen op de groote moeilijkheden bij den Zendingarbeid. En die zijn er ongetwijfeld, en vele. Maar in Mattheüs 28 lezen we: „Gaaf dan heen, maakt alle volkeren tot discipelen, dezelve doopende in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, hen leerende te onderhouden alles wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.” Wij behoeven niet ontmoedigd te zijn. Christus is alle macht gegeven in hemel en op aarde. En Dr. John Mott heeft terecht gezegd: „Al zou het Christendom in het Westen ondergaan, dan zal het in het Oosten verrijzen.”

Zoo lang de tijd der genade voortduurt, zullen de zendingwonderen niet ophouden. Want het is de zaak des Heeren. En Hij behoudt Zijn werk te midden van de moeilijkste jaren.

Groote dingen doet onze God. En Hem te dienen, is zaligheid.

ZIJN AMEN

OP DE VOORSTE BANK VAN DE GALERIJ zat hij. Een klein, oud mannetje met een kale, zwarte jas. De ronde bolhoed met de afgesleten plekken is reeds jarenlang Zondag aan Zondag met groote voorzichtigheid neergelegd op de omheining, die de trapopening omsluit. En de knoestige, zware stok, z'n steunsel om tree voor tree den weg naar boven te klimmen, heeft een vast plaatsje in den hoek.

Vanmorgen luistert hij met bijzondere aandacht. De dunne polsjes, overgaande in de gegroefde handen met hun ruwe, zwarte nagels, liggen stil gevouwen op de

balustrade. Hoeveel en hoe hard hebben die handen gewerkt! Nu kunnen ze alleen nog rusten. Rust is er ook in heel de aandachtige houding van het lichaam, in de bijzondere heffing van het hoofd.

Hij luistert. Hoe heerlijk spreekt daar die jonge predikant van opstanding en eeuwig leven, van een dood, die z'n verschrikking verloor door Christus Jezus.

Het oude mannetje drinkt de woorden in. Ze zijn voor hem, juist voor hem, die zoo dicht, zoo heel dicht reeds naderde tot het eind.

Dan, eindelijk, komt de slotvraag van de preek: „Maria, gelooft gij dit?” En met het uitspreken van het Maria-antwoord door den prediker, wordt er ook een antwoord gegeven daarboven, op de eerste bank van de galerij. Daar is een oud, grijs hoofd, het eenige, dat beweegt in heel die aandachtsvolle spanning. Het knikt op en neer, z'n „Ja.”

Nog eenige keeren, hoe weinige misschien, zal hij daar zitten. En dan zal de plaats leeg zijn. Er zal geen bolhoed meer liggen op de trapomheining, geen stok in het hoekje meer staan. Maar het „Ja” van dit koningskind in vernedering zal blijven, opklinkend dan in eeuwigen jubel door hemelsche zalen.

W. CREMER-DE VRIES

Gulden woorden van Dickens

Uitstel is een roover van den tijd. Draai hem den nek om!

Als ik mijn plicht doe, doe ik slechts wat ik moet doen, en niets meer dan dat.

DE OPGAANDE LIJN

17) DOOR DS. J. SMELIK

„Ploegsma,” zeg ik kalm, „ik zou graag willen, dat u bleef, want ik zou graag weer eens met u spreken. Ik heb.....”

„Zeker weer, om me den donder van Sinaï naar het hoofd te slingeren,” valt hij me schamper in de rede. „Ik dank er voor, hoor!”

Ik voel, dat het bloed al weer naar mijn hoofd stijgt, maar met geweld bedwing ik me. Wat ben ik toch vervelend-driftig!

„Neen, Ploegsma,” ik tracht zoo kalm mogelijk te zijn, „ik wou u juist komen zeggen, dat ik den vorigen keer heelemaal verkeerd heb gehandeld. Ik had den donder van Sinaï, om uw woorden te gebruiken, niet moeten hanteeren.”

Onmerkbaar zacht gaat de boerin de kamer uit, en sluit de deur achter zich toe: hoe fijngevoeld!

Even vliegt er een milder uitdrukking over Ploegsma's gezicht, maar spoedig verstugt 't weer, en ietwat schamper merkt hij op:

„Ja, dat zal mijn vrouw u wel aan 't verstand gebracht hebben, dat begrijp ik best!” En scherp kijkt hij me aan.

Ik moet oppassen, dat ik niet verraad, wat ik denk.